

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W KATOWICACH**

Katowice, dnia 18.07.2012r.

RKT-430-03/11/SB

DECYZJA Nr RKT- 15/2012

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z § 6 i § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887) po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na „Competia” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) **nakłada się** na „Competia” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach **karę pieniężną** w wysokości **2 000 zł** (słownie: **dwóch tysięcy złotych**), co stanowi równowartość **452,82 euro** (słownie: **czterystu pięćdziesięciu dwóch euro i osiemdziesięciu dwóch centów**), za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w toku postępowania o sygn. akt RKT-61-03/11/HS/SB prowadzonego w sprawie podejrzenia podejmowania przez przedsiębiorcę bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 przywołanej na wstępie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

II. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się „Competia” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach, kosztami opisanego na wstępie postępowania oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie **49 PLN** (słownie: **czterdziestu dziewięciu złotych**), w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Dnia 28 września 2011 r. w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczęte zostało z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Competia Centrum Odszkodowań Sp. z o.o. w Wodzisławiu Śl. (zwaną dalej także „Competia”, Spółką oraz przedsiębiorcą) kary pieniężnej z tytułu nieudzielania informacji żądanych na podstawie art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w toku postępowania prowadzonego w sprawie podejrzenia podejmowania przez przedsiębiorcę bezprawnych działań noszących

znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm. - zwanej dalej również uokik). Postępowanie prowadzone było pod sygn. akt RKT-61-03/11/HS/SB. Postanowieniem nr 2 z dnia 28 września 2011r. zaliczono w poczet dowodów wezwania kierowane do przedsiębiorcy oraz dokumenty związane z ich doręczeniem (dowód: karty nr 4-16).

Postanowienie nr 1 wraz z zawiadomieniem o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary, a także Postanowienie nr 2 wraz z zawiadomieniem o zaliczeniu w poczet dowodów wymienionych dokumentów, zostały doręczone przedsiębiorcy w dniu 30 września 2011r. (dowód: karta nr 22).

W toku niniejszego postępowania przedsiębiorca nie ustosunkował się do treści Postanowienia nr 1 o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary.

Dodatkowo Urząd zwrócił się o dostarczenie informacji i dokumentów dotyczących osiągniętego przez Spółkę w roku 2011 przychodu (dowód: karty nr 30, 36).

Przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w sprawie oraz o prawie do zapoznania się z tym materiałem (dowód: karta nr 53). Zawiadomienie zostało doręczone przedsiębiorcy w dniu 4 czerwca 2012r. (dowód: karta nr 54). Spółka nie zapoznała się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Spółka prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego (dowód: karty nr 48-50). Na podstawie pełnego odpisu z KRS (o numerze 315641) ustalono, iż Spółka prowadzi obecnie działalność gospodarczą pod nazwą „Competia” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach. Wcześniej, tj. do dnia 26 września 2011 r. prowadziła ona działalność pod nazwą „Competia Centrum Odszkodowań” Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim.

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 15 lutego 2011r. wszczęte zostało postępowanie w związku z podejrzeniem podejmowania przez „Competia Centrum Odszkodowań” Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim, bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

1/ stosowaniu we wzorcu umowy o uzyskaniu odszkodowania postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), którego treść jest następująca: *„Sądem właściwym do rozstrzygania sporów, wynikających z naruszenia postanowień niniejszej umowy, jest właściwy miejscowo i rzeczowo sąd dla Zleceniobiorcy”*, co mogło być niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2/ naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego mogło dojść w wyniku nieudzielenia konsumentom, z którymi ww. Spółka zawiera poza lokalem przedsiębiorstwa umowy o dochodzenia odszkodowania, informacji o prawie do odstąpienia od umowy w terminie, o którym mowa w art. 2 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271 ze zm.), oraz nie wręczania konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 3 ust. 1 tej ustawy, co mogło być niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W trakcie prowadzonego postępowania dotyczącego podejrzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów Spółka złożyła wyjaśnienia, które nie były wystarczające do ustalenia stanu faktycznego w zakresie zmiany stosowanej praktyki dotyczącej wydawania konsumentom wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umów. Dlatego też Prezes Urzędu pismem z dnia 3 sierpnia 2011r. skierowanym na adres siedziby Spółki wynikający z KRS w Wodzisławiu Śl. zwrócił się do przedsiębiorcy, o dostarczenie w terminie 5 dni wyjaśnień w następujący sposób:

„W piśmie z dnia 8.03.2011r. została zawarta informacja, iż opracowany wzór „Oświadczenia o odstąpieniu od umowy” będzie każdorazowo wręczany przy przedstawianiu wzorca umowy. Jednocześnie w piśmie z dnia 10.07.2010r. przedstawione zostało stanowisko, z którego wynika, iż w Państwa ocenie, nie zawierają Państwo umów poza lokalem przedsiębiorstwa. W celu ostatecznego ustalenia i potwierdzenia wprowadzenia przez Państwa nowej praktyki, prosimy o przedstawienie jednoznacznych informacji:

a) Prosimy o informacje, czy w każdym przypadku konsumentom przy zawieraniu umów jest wręczany wzór „oświadczenia o dostąpieniu od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa”.

b) Prosimy o podanie daty, od której konsumentom jest wręczany ww. wzór oświadczenia” (dowód: karta nr 9).

Dodatkowo Prezes Urzędu zwrócił się o udokumentowanie przychodu osiągniętego przez Spółkę. Wezwanie to zostało zwrócone przez Poczta Polską z adnotacją „niepodjęto w terminie, Adresat nieobecny awizowano”. Z adnotacji zamieszczonych na przesyłce wynika, iż przesyłka była awizowana dwukrotnie (dowód: karty nr 9, 10).

Urząd w dniu 19 sierpnia 2011r. ponownie skierował na adres siedziby Spółki wynikający z KRS w Wodzisławiu Śl. wezwanie do udzielenia powyższych informacji w terminie 5 dni. Przedmiotowa przesyłka również została zwrócona z informacją „niepodjęto w terminie”. Z adnotacji zamieszczonych na przesyłce wynika, iż przesyłka była awizowana dwukrotnie (dowód: karty nr 11, 12).

Z uwagi na powyższą sytuację, Urząd skierował kolejne wezwanie z dnia 30 sierpnia 2011r. na adres w Katowicach, pod którym prawdopodobnie przedsiębiorca prowadził również działalność gospodarczą, a który wynikał ze zgromadzonych w sprawie dokumentów. Przedsiębiorcy został określony termin 3 dni na udzielenie odpowiedzi (dowód: karta nr 13). Przesyłka została podjęta przez Spółkę w dniu 31 sierpnia 2011r. (dowód: karta nr 14).

Ze względu na brak odpowiedzi na powyższe wezwanie ponownie w dniu 12 września 2011r. skierowany na adres w Katowicach został monit określający ostateczny termin 3 dni do udzielenia odpowiedzi. Przesyłka została odebrana w dniu 13 września 2011r. (dowód karty nr 15, 16).

Ponieważ Spółka nie dostarczyła żądanych informacji w określonych w ww. pismach terminach, Urząd w dniu 28 września 2011r. wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary. Postanowienie o wszczęciu postępowania zostało doręczone przedsiębiorcy w dniu 30 września 2011r. (dowód: karta nr 22).

W ramach postępowania prowadzonego pod sygnaturą akt RKT-61-03/11/HS/SB na powyższe wezwania Spółka odpowiedź nadała w dniu 30 września 2011r., a więc w dniu otrzymania zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary.

Wszystkie powyżej wymienione wezwania Prezesa Urzędu skierowane do Spółki miały na celu zgromadzenie informacji i dokumentów, które umożliwiłyby ocenę, czy istnieją podstawy do stwierdzenia zaniechania stosowania przez Spółkę praktyk, w sprawie których istniało podejrzenie, że naruszają zbiorowe interesy konsumentów.

W każdym z ww. pism była zamieszczona informacja, iż nieudzielenie informacji lub udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd, może spowodować nałożenie przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W ostatnim z monitów z dnia 12 września 2011 r. została ponadto zawarta informacja, iż w przypadku nieudzielenia odpowiedzi na przedmiotowe wezwanie, wszczęte zostanie postępowanie w sprawie nałożenia kary (dowód: karta nr 15).

W ramach niniejszego postępowania w sprawie nałożenia kary przedsiębiorca również nie udzielił odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary z dnia 28 września 2011r., w którym został wezwany do udzielenia informacji w terminie 7 dni. Dokumenty zostały wysłane na dwa adresy: w Wodzisławiu Śl. oraz w Katowicach. Zostały one doręczone w dniu 30 września 2011r. pod adresem Spółki w Katowicach. Przedsiębiorca został wezwany do wskazania adresu, na który ma być kierowana korespondencja w tym postępowaniu. Spółka udzieliła odpowiedzi dopiero na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 28 października 2011r. (doręczone w dniu 31 października 2011r.).

Prezes Urzędu zważył, co następuje.

I. Stosownie do art. 50 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Realizacja zadań spoczywających na Prezesie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podejmowanych w interesie publicznoprawnym wymaga współdziałania ze strony przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

Art. 50 ust.1 uokik stanowi, iż przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Art. 50 ust. 2 uokik stanowi, że żądanie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powinno zawierać wskazanie zakresu informacji i okresu, którego one dotyczą, wskazanie celu żądania oraz wskazanie terminu udzielenia informacji, a także pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd. W uzasadnieniu do wyroku z dnia 7 kwietnia 2004 r. (sygn. akt III SK 31/2004) Sąd Najwyższy wskazał, że obowiązek udzielenia informacji jest możliwy do zrealizowania (z zagrożeniem sankcją za jego naruszenie) tylko wówczas, gdy skierowane do przedsiębiorcy żądanie określa wszystkie elementy wymienione w art. 50 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Opinia ta została powołana w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 29 września 2011r. (sygn. akt XVII AmA 68/10).

W tym miejscu należy zauważyć, że pisma Prezesa Urzędu kierowane do przedsiębiorcy spełniały ww. wymogi. W każdym z nich wskazano zakres żądanych informacji. We wszystkich pismach pouczone przedsiębiorcę o tym, że w przypadku nieudzielenia informacji lub udzielenia informacji nieprawdziwych albo wprowadzających w błąd, na mocy art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów będzie mogła zostać nałożona na przedsiębiorcę kara pieniężna. Podana była podstawa prawna żądania, a także cel, tj. żądanie informacji w związku z prowadzonym postępowaniem na

podstawie art. 49 ust. 1 uokik. W wezwaniach były wyznaczane terminy do udzielenia odpowiedzi.

Urząd zwrócił się o dostarczenie wyraźnie określonych informacji: *o informację, czy w każdym przypadku konsumentom przy zawieraniu umów jest wręczany wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy sprzedaży zawartej poza lokalem przedsiębiorstwa oraz o podanie daty, od której konsumentom jest wręczany ww. wzór oświadczenia.* Dodatkowo Prezes Urzędu zwrócił się o udokumentowanie przychodu osiągniętego przez Spółkę. Pismo odpowiadające na wezwania Prezesa Urzędu zawierające żądane informacje zostało nadane 30 września 2011r.

Wezwania początkowo były kierowane na adres siedziby Spółki wynikający z Krajowego Rejestru Sądowego w Wodzisławiu Śl. Jednak z uwagi na ich niepodejmowanie przez Spółkę oraz otrzymywanie ich zwrotów Urząd skierował kolejne wezwania na adres w Katowicach, który był umieszczony w dokumentach otrzymanych od przedsiębiorcy, pod którym Spółka prawdopodobnie prowadziła faktyczną działalność gospodarczą. Pisma pod tym adresem były podejmowane przez Spółkę. Z adnotacji umieszczanych na kopertach pism kierowanych na adres w Wodzisławiu Śl. zwracanych przez Poczta Polską nie wynikało, iż Spółka nie prowadzi już działalności w Wodzisławiu Śl. Umieszczane były jedynie adnotacje „nie podjęto w terminie”. W celu ustalenia faktycznego adresu do kierowania korespondencji do Spółki Prezes Urzędu kilkakrotnie zwracał się o podanie tego adresu (pisma z dnia 30 sierpnia 2011r., 12 września 2011r.). Tym samym, biorąc pod uwagę, iż Spółka dopiero na drugie z powołanych wezwań Urzędu podała adres do kierowania korespondencji, również pisma wysłane na adres siedziby Spółki wynikający z KRS i niepodjęte w terminie można uznać za skutecznie doręczone. Zgodnie z art. 41 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) – zwanej dalej K.p.a. w toku postępowania strony oraz ich przedstawiciele i pełnomocnicy mają obowiązek zawiadomić organ administracji publicznej o każdej zmianie swego adresu. W razie zaniedbania obowiązku określonego w § 1 doręczenie pisma pod dotychczasowym adresem ma skutek prawny.

W wyroku 11 kwietnia 2011r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (sygn. akt XVII AmA 123/09) stwierdził, co następuje: „Należy zaznaczyć, że żądanie dostarczenia informacji i dokumentów jest czynnością procesową Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o charakterze władczym, podejmowaną w celu zgromadzenia materiału niezbędnego do wykonania zadań określonych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, zarówno tych o charakterze orzecznictwym, jak i pozaorzecznictwym (np. badań i analiz rynkowych). Przedsiębiorca wezwany do przedłożenia określonych informacji i dokumentów ma obowiązek przekazać je w pełnym zakresie i we wskazanym terminie. Obowiązek dostarczenia informacji i dokumentów może być nałożony w każdym z postępowań uregulowanych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a więc również w postępowaniu wyjaśniającym - i to bez względu na cel, któremu to postępowanie służy. Istotne jest, co należy wyraźnie zaznaczyć, że żądanie przedłożenia określonych informacji i dokumentów może być skierowane do strony postępowania, jak i do przedsiębiorcy, któremu status strony w danym postępowaniu nie przysługuje. Prezes UOKiK może, działając na podstawie przepisu art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zobligować do udzielenia informacji każdy podmiot mający status przedsiębiorcy lub związku przedsiębiorców”.

Istotne jest również to, iż termin „nieudzielenie informacji” w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w świetle ugruntowanego orzecznictwa, obejmuje nie tylko sytuacje nieudzielenia „w ogóle” informacji, ale również nieterminowego udzielenia informacji (brak odpowiedzi w terminie wyznaczonym przez Prezesa Urzędu w wezwaniu do

przedstawienia informacji) oraz udzielenia ich w niepełnym zakresie (częściowo). Za niewłaściwe postępowanie przedsiębiorcy Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 9/8/2002r. (sygn. akt XVII Ama 98/2002) uznał udzielenie jedynie częściowych wyjaśnień oraz uzupełnienie ich po upływie terminu określonego zarówno przez Prezesa Urzędu jak i samego siebie. Zdaniem Sądu zachowanie to należało ocenić jako brak odpowiedzi, co stanowiło uzasadnioną podstawę do nałożenia kary. W wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego z 16 grudnia 1998r. (sygn. akt XVII Ama 62/98) Sąd ten stwierdził, że nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko, jakoby przedmiotowy przepis nie obejmował swym zakresem zwłoki w udzielaniu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów żądanych przez niego danych, a jedynie ich nieudzielenie. Taka interpretacja ww. przepisu pozostawałaby zdaniem Sądu w oczywistej sprzeczności z kryterium racjonalności, które powinno być brane pod uwagę przy interpretacji przepisów prawa. Inna wykładania oznaczałaby zgodę na bezkarne blokowanie przez przedsiębiorcę zadań organu antymonopolowego. Identyczne stanowisko zostało wyrażone przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (wcześniej działający pod nazwą Sąd Antymonopolowy) w wyroku z dnia 9 lipca 2003r. (sygn. akt XVII Ama 98/2002), a także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2004r. (sygn. akt III SK 31/2004). Sąd Najwyższy w przywołanym wyroku wskazał, że chociaż art. 101 ust. 2 pkt 2 ustawy antymonopolowej stanowi wyrażnie o nałożeniu kary pieniężnej w razie nieudzielenia informacji, natomiast nie mówi nic wprost o sankcjonowaniu karą pieniężną przekroczenia przez przedsiębiorcę terminu na udzielenie informacji, to oczywiste jest, że sformułowanie „nieudzielenie informacji” oznacza w kontekście ww. przepisu art. 101 ust. 2 pkt 2, zarówno nieudzielenie informacji w ogóle, jak i udzielenie informacji po wyznaczonym przez Prezesa Urzędu terminie. Sąd podkreślił, że przekazanie stosownych informacji ma służyć sprawnemu i efektywnemu przeprowadzeniu postępowania, w związku z czym należy przyjąć, że nieudzielenie informacji w terminie (udzielenie ich po upływie wyznaczonego terminu) stanowi tą samą przeszkodę w osiągnięciu tego celu, jak ich nieudzielenie w ogóle. Pomimo, iż powyżej przywołane wyroki zapadły pod rządami ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to orzecznictwo to należy uznać za aktualne także w aktualnym stanie prawnym. Na gruncie obecnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2007r. rozważana kwestia została uregulowana w analogiczny sposób (por. art. 106 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów), a zatem nie występują różnice, które nakazywałyby odejście od ustalonej linii orzecznictwa i w konsekwencji tego odmienną ocenę prawną badanego zagadnienia.

W świetle przedstawionych okoliczności należy stwierdzić, że nałożenie na „Competia” Sp. z o.o. z siedzibą w Katowicach kary określonej w ww. 106 ust. 2 pkt. 2 uokik jest uzasadnione.

Zgodnie z przywołanym art. 106 ust. 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć karę pieniężną stanowiącą równowartość do 50 000 000 euro. Stosownie do art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary. Średni kurs waluty euro w dniu 30 grudnia 2011r. wyniósł **4,4168** zł.

Kary nakładane na mocy art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów są karami związanymi z naruszeniami proceduralnymi uczestnika postępowania. Są to sankcje za naruszenie (niedotrzymanie) obowiązku natury procesowej o charakterze prewencyjnym, represyjnym i dyscyplinującym. Mają one na celu zniechęcenie przedsiębiorców do nieprzestrzegania obowiązku udzielania informacji na żądanie Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Nałożenie kary należy traktować jako podkreślenie naganności zachowania przedsiębiorcy. Orzeczona kara powinna więc stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. Jej nałożenie powinno również przyczynić się w przyszłości do zapobieżenia zaistnienia podobnych sytuacji do tej, jaką opisano w niniejszej decyzji.

Postępowanie przedsiębiorcy utrudniło wykonanie podstawowych obowiązków Prezesa Urzędu, w ramach prowadzonego postępowania w sprawie podejrzenia stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, uniemożliwiając dokonanie ustaleń stanu faktycznego, a tym samym przeprowadzenie postępowania w zgodzie z regułami wymaganymi przez ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również kodeksu postępowania administracyjnego.

Za słusnością nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej przemawia również opóźnienie w dostarczeniu informacji i dokumentów związanych z osiągniętym przez Spółkę przychodem, o co zwracał się Urząd. W efekcie postawy przyjętej przez przedsiębiorcę w toku postępowania Urząd był zmuszony wystąpić o te dane samodzielnie do Urzędu Skarbowego. Dane o przychodzie Spółki są informacjami niezbędnymi przy określeniu wysokości kary jaką może nałożyć na przedsiębiorcę Prezes Urzędu z tytułu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Porównując datę doręczenia zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary z datą nadania przez przedsiębiorcę pisma zawierającego żądane przez organ informacje wraz z załączonymi dokumentami (data na kopercie) stwierdzone zostało, iż w tym samym dniu nadano przesyłkę, w którym odebrano zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kar. W związku z tym można uznać, iż dopiero w efekcie wszczęcia postępowania Spółka udzieliła żądanych informacji.

W świetle powyższych okoliczności Prezes Urzędu ustalił karę pieniężną w wysokości **2 000 zł (słownie: dwóch tysięcy złotych)**, co stanowi równowartość 452,82 euro (słownie: **czterystu pięćdziesięciu dwóch euro i osiemdziesięciu dwóch centów**). Zdaniem Prezesa Urzędu wymiar kary pieniężnej w tej wysokości jest uzasadnione umyślnym charakterem zaniechania, jakiego dopuściła się strona.

W przedmiotowym przypadku kara w wysokości **452,82 euro** stanowi jedynie 0,0009 % kary maksymalnej (w wysokości 50 000 000 euro).

Ustalając wymiar kary kierowano się wskazówkami zawartymi w art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który stanowi, że należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów tej ustawy. W niniejszym przypadku pomimo otrzymania wielu wezwań skierowanych do przedsiębiorcy, a także pouczenia przedsiębiorcy, iż wszczęte zostanie postępowanie w sprawie nałożenia kary, w sytuacji nie dostarczenia Urzędowi wyjaśnień, Spółka nie udzielała odpowiedzi.

Ustalając wymiar kary nakładanej na Spółkę wzięto pod uwagę rodzaj naruszenia, jakiego dopuścił się ten przedsiębiorca. Pomimo prawidłowego doręczania pism, nie przesłał on wszystkich żądanych odpowiedzi, ignorując kierowane do niego wezwania. Żądane dokumenty zostały doręczone dopiero po wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary. Przy określeniu wysokości kary zważono na fakt, że przedsiębiorca nie dopuścił się wcześniej naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie wykonania obowiązku udzielania odpowiedzi na wezwania Prezesa Urzędu.

W ocenie Prezesa Urzędu kara wymierzona w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania podobnym naruszeniom, uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla strony niniejszego postępowania. Ponadto kara

powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Uwzględniając powyższe okoliczności orzeczono, jak w punkcie I sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiszczyć w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

II. Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Postępowanie w sprawie nałożenia kary zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną. W związku z powyższym postanowiono obciążyć ww. przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości **49 PLN (słownie: czterdziestu dziewięciu złotych).**

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 i § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. z 1964 r., Nr 43, poz. 296, ze zm.) – dalej jako K.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie II niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i 2 K.p.c. w związku z art. 264 § 2 k.p.a., można wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Maciej Frągsztajn